

**Oświadczenie złożone
przez senatora Władysława Dajczaka
na 43. posiedzeniu Senatu
w dniu 5 listopada 2009 r.**

Oświadczenie skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Wielokrotnie podczas spotkań z wyborcami spotykam się z pytaniami przedsiębiorców dotyczącymi urządzania palarni w miejscu pracy. Obecny stan prawny jest dość niejasny, jeśli chodzi o tę sprawę, i w mojej ocenie wymaga niezwłoczno wprowadzenia zmian.

Kodeks pracy w art. 233 zobowiązuje pracodawcę do zapewnienia pracownikom odpowiednich urządzeń higieniczno-sanitarnych, bez zdefiniowania tego pojęcia. Na podstawie upoważnienia wyrażonego w art. 237¹⁶ kodeksu pracy minister pracy i polityki socjalnej w porozumieniu z ministrem zdrowia i opieki społecznej określa, w drodze rozporządzenia, ogólnie obowiązujące przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy dotyczące prac wykonywanych w różnych gałęziach pracy.

W obowiązującym obecnie rozporządzeniu ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy obowiązek pracodawcy został określony w nieco odmienny sposób. Na podstawie art. 111 wspomnianego rozporządzenia pracodawca jest obowiązany zapewnić pracownikom nie tylko urządzenia, ale i pomieszczenia higieniczno-sanitarne, które zostały zdefiniowane w rozporządzeniu poprzez ich wyliczenie. W definicji tej znajduje się również palarnia. Paradoksem jest to, że w rozporządzeniu dotyczącym bezpieczeństwa i higieny pracy minister pracy zobowiązuje pracodawców do zorganizowania pomieszczenia, w którym pracownicy będą mogli podejmować działania skierowane przeciwko swojemu zdrowiu i życiu.

Pojawiają się również wątpliwości natury konstytucyjnej. Czy na podstawie zawartego w art. 237¹⁵ kodeksu pracy upoważnienia minister pracy miał prawo wydać rozporządzenie właśnie o takiej treści. Zgodnie z art. 92 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej upoważnienie do wydania rozporządzenia powinno określać nie tylko organ, ale też zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. W wyżej wspomnianej dyspozycji niewątpliwie brakuje wytycznych.

Na podstawie literalnej interpretacji obowiązujących przepisów można dojść do następującego wniosku. Pracodawca zatrudniający powyżej dwudziestu niepalących pracowników jest obowiązany do zorganizowania bardzo kosztownej palarni, która będzie stała pusta. Jest to bardzo niekorzystne dla przedsiębiorców, gdyż obarcza ich zbędnymi kosztami i nadmiernie ingeruje w swobodę działalności gospodarczej. W mojej ocenie, każdy przedsiębiorca powinien mieć prawo do wprowadzenia całkowitego zakazu palenia na terenie przedsiębiorstwa. A jeżeli nie wprowadzi takiego zakazu, to dopiero wtedy powinien zostać zmuszony do zorganizowania palarni według standardów zawartych w załączniku do rozporządzenia. Tylko taka interpretacja wydaje się rozsądna i jest zgodna z całym systemem ochrony bezpieczeństwa i higieny pracy.

W związku z powyższymi wskazanymi racjami proszę o ustosunkowanie się Pani Minister do przedstawionego problemu i niezwłoczne podjęcie działań w celu zmiany istniejącego stanu prawnego. W ocenie wielu przedsiębiorców jest to niezbędne dla poprawy pewności i przejrzystości prawa, które nie powinno rzucać kłód pod nogi przedsiębiorcom – ludziom, którzy swoją ciężką pracą tworzą miliony miejsc pracy w Polsce.

Łączę wyrazy szacunku
Władysław Dajczak